

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 5 juni 2018 met nummer RvVb/A/1718/0942
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0473/A

Verzoekende partij	de heer Albert DE PRIL vertegenwoordigd door advocaat Donald STOCKMANS met woonplaatskeuze op het kantoor te 1760 Roosdaal, Ninoofsesteenweg 101
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkomenende partij	de heer Serge DELEENER vertegenwoordigd door advocaat Bruno VAN CAUWENBERGH met woonplaatskeuze op het kantoor te 9230 Wetteren, Kapellendries 8

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 25 maart 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 januari 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik van 31 augustus 2015 verworpen.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een loods, aanleggen van een betonverharding en de regularisatie van het bouwen van sleufsilo's en verbouwen van een loods op de percelen gelegen te 1755 Gooik, Bekeveldstraat 4E, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie F, nummers 579B, 597/02D, 597/03B, 612D en 612E.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 23 juni 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 10 augustus 2016 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in.

2.1.

De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. Er moet evenwel vastgesteld worden dat deze wederantwoordnota laattijdig werd ingediend. De verzoekende partij werd immers door de griffie van de Raad met een aangetekende brief van 2 februari 2017 uitgenodigd om haar wederantwoordnota in te dienen.

Artikel 77 Procedurebesluit bepaalt dat de wederantwoordnota binnen een vervalt termijn van dertig dagen moet worden ingediend. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar wederantwoordnota met een aangetekende zending van 9 maart 2017 heeft neergelegd. Dit is laattijdig.

In zoverre de verzoekende partij slechts schriftelijk verscheen op de zitting van 24 oktober 2018 kon de Raad de verzoekende partij niet vragen of zij desgevallend redenen van overmacht kon aanvoeren die de laattijdige indiening van haar wederantwoordnota kunnen verklaren.

De wederantwoordnota dient derhalve uit de debatten geweerd te worden.

2.2.

De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 24 oktober 2017.

De verzoekende, verwerende en tussenkomende partij verschijnen schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 20 april 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een loods, aanleggen van een betonverharding en de regularisatie van het bouwen van sleufsilo's en verbouwen van een loods” op de percelen gelegen te 1755 Gooik, Bekeveldstraat 4E, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie F, nummers 579B, 597/02D, 597/03B, 612D en 612E.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977 in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 18 mei 2015 tot en met 17 juni 2015, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 11 juni 2015 voorwaardelijk gunstig:

“ ...

De nieuw aangevraagde machineloods zal tezamen met de te regulariseren loods en de sleufsilos onlosmakelijk moeten verbonden blijven met de bedrijvigheid op Bekeveldstraat 4. Vervreemding los van deze bedrijfszetel of opsplitsing van de bedrijvigheid wordt niet aanvaard.

...

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 31 augustus 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomen partij. Het college beslist:

“ ...

openbaar onderzoek

De aanvraag werd openbaar gemaakt volgens de regels vermeld in het uitvoeringsbesluit betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen. Er werd 1 bezwaarschrift ingediend.

Samenvatting van de bezwaren

I. Bezwaarindiener stelt dat voorliggende aanvraag door de gemeente niet dient te worden behandeld voor wat de regularisatie van de sleufsilos, betonverharding en loods betreft omdat zij reeds onderwerp waren van een eerdere aanvraag dewelke volgens bezwaarindiener stilzwijgend zou zijn geweigerd en waartegen aanvrager geen beroep heeft aangetekend.

II. Bezwaarindiener argumenteert dat de aanvraag een impliciete inlijving van openbaar domein zou inhouden en dat in dat verband de toelichtingsnota een aantal onjuistheden zou bevatten.

III. Bezwaarindiener geeft aan dat de aanvraag geen fysisch geïntegreerd deel uitmaakt van het bestaand gebouwencomplex, daarbij de ligging van de voorliggende weg inroepend.

IV. Bezwaarindiener stelt dat de voorliggende aanvraag ontoelaatbare hinder en gebruiksgenot ten aanzien van het aanpalende woonkavel zou veroorzaken waardoor de voorliggende aanvraag dient te worden geweigerd. Bezwaarindiener verwijst dienaangaande naar ondermeer eerdere schrijvens en lopende procedure inzake burenhinder.

Behandeling van de bezwaren :

I. Het bezwaar wordt niet gevolgd. Het feit dat een deel van de aanvraag vroeger reeds het onderwerp uitmaakte van een aanvraag ontheft de gemeente niet van haar taak een nieuwe aanvraag te behandelen en te toetsen aan de goede ruimtelijke ordening.

II. Het bezwaar wordt niet gevolgd. Voorliggende aanvraag voorziet immers geen stedenbouwkundige werken op het openbaar domein waardoor er geen sprake is van impliciete, noch expliciete inlijving van het openbaar domein. Omgevingsplan en inplantingsplan geven de bestaande, voldoende uitgeruste weg, op een correcte wijze weer.

III. Het bezwaar wordt niet gevolgd. De van oudsher aanwezige hoeve is op de dag van vandaag een volwaardig melk- en zoogkoeienbedrijf. Dat betekent dat dit bedrijf nood heeft aan installaties zoals sleufsilos, machineloodsen en dergelijke meer. Het voorliggende bouwprogramma aan zich is bestaanbaar en verantwoord. Zij dient te worden getoetst aan de plaatselijke ruimtelijke ordening. Het argument van bezwaarindiener dat de aanvrager voldoende andere percelen in eigendom heeft waar het programma zou kunnen worden gerealiseerd is niet correct. Een uitbreiding langs de huiskavels zou enkel leiden tot meer verhardingen en een grotere impact op de open ruimte. Door de configuratie langs beide zijden van de weg een aansluitend bij de omliggende bestaande bebouwing wordt ruimtelijk gestreefd naar inbreiding, in plaats van uitbreiding.

IV. Het bezwaar wordt niet gevolgd. In de benadering van de bezwaarindiener wordt de hinder afgewogen aan zijn woonfunctie. Echter er dient op gewezen te worden dat het landbouwbedrijf net als de eigendom van bezwaarindiener gelegen zijn in het agrarisch gebied en dat niet het wonen maar de landbouw het uitgangspunt dient te zijn voor de afweging van eventuele hinder en derving van gebruiksgenot. De inplanting van met name de sleufsilo's - het dichtsbij de eigendom van bezwaarindiener - hebben geen afmetingen, noch in bouw, noch in exploitatie, die ongebruikelijk zouden zijn in functie van de exploitatie van een normale exploitatie van landbouwzetel. Bezwaarindiener voegt een deskundigenverslag bij waaruit de inijk en de hinder zou moeten blijken. Het valt daarbij op dat de foto's worden genomen bij het vullen van sleufsilo's wat een éénmalige, jaarlijkse handeling betreft en dus geen frequente gebruik. Rekening houdende dat de afstand in openlucht tussen 2 converserende personen tussen 2 en 4 m is, dat boven de 9 m individueel contact onmogelijk wordt, dat 12 m de maximum afstand is voor de herkenning van gelaatsuitdrukkingen en 24m de maximale afstand is om een persoon te herkennen en dat bezwaarindiener aangeeft dat de afstand tussen de installatie en zijn woning 25 m, kan worden gesteld dat dit geen argument kan zijn.

(...)

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag omvat bouwen van een loods, aanleggen van een betonverharding en de regularisatie van het bouwen van sleufsilo's en verbouwen van een loods gelegen langs de Bekeveldstraat (gemeenteweg).

Door de reeds bestaande bebouwing en de reeds aanwezige infrastructuur is de ordening van het gebied gekend.

De aanvraag is in functie van een volwaardig melk- en zoogkoeienbedrijf. De bedrijfsgebouwen situeren zich aan het einde van een doodlopende straat.

De aanvrager wenst een nieuwe loods te bouwen die hoofdzakelijk zal gebruikt worden voor het stallen van de landbouwmachines en tractoren. Momenteel staat het merendeel van het machinepark in open lucht hetgeen de levensduur van de machines en het straatbeeld niet ten goede komt. De nieuwe loods wordt ingeplant naast de bestaande sleufsilo's aan de overzijde van de bedrijfswoning en de reeds bestaande bedrijfsgebouwen.

Voor een goede bereikbaarheid van de loods wordt er een betonverharding aangelegd.

Bijkomend wenst de aanvrager de bestaande sleufsilo's en de daaraan gekoppelde verharding + de verbouwing van een bestaande loods te regulariseren.

De materialen voor de nieuwe loods zullen bestaan uit grijze betonpanelen voor de gevels en het dak zal worden bedekt met rood/bruine vezelcement golfplaten.

De aanvraag staat volledig in functie van een volwaardig in uitbating zijnd landbouwbedrijf.

De voorgestelde werken vormen een geheel met de bestaande bedrijfsgebouwenconfiguratie en dragen bij tot de duurzame ontwikkeling van het bedrijf.

De aanvraag is in overeenstemming met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

Het ingediend project brengt om bovenvermelde redenen de goede ruimtelijke ordening en ontwikkeling van het gebied niet in het gedrang, mits het opleggen van voorwaarden (zie verder).

(...)

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden :

- **de strook grond gelegen tussen de rand van de weg en de rooilijn, zijnde het voet- en/of fietspad (openbaar domein) in de staat te behouden zoals deze nu is. Bij beschadiging van deze strook tijdens de uitvoering van de bouwwerken zal U geacht worden dit te melden en de kosten hieruit voortvloeiend ten uwer laste te nemen.**
- **alle constructies (zowel bestaande als nieuw op te richten) maken onlosmakelijk deel uit van de ertegenover gelegen hoeve en mogen hiervan niet afgesplitst worden.**

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 17 oktober 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 18 januari 2016 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 26 januari 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 januari 2016 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“
...

5.7 Beoordeling

a) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. De aanvraag is gelegen binnen een mogelijk overstromingsgevoelige zone. De voorliggende aanvraag betreft het oprichten van een loods voor materiaal en bijkomende verharding. Gelet op de aard van deze constructie, een loods en geen bestemming van wonen, kan de inplanting ervan aanvaard worden onder de voorwaarde dat het hemelwater op een degelijke manier wordt opgevangen.

In deze omstandigheden dient overgegaan te worden tot afkoppeling van het hemelwater, overeenkomstig de geldende verordeningen. De aanvraag voorziet in de plaatsing van een hemelwaterput met een inhoud van 10.000 liter, en het hergebruik van het hemelwater voor het reinigen van de loods en de stallen. Daarbij wordt een infiltratiezone voorzien naast de loods van 19.500 liter en een oppervlakte van 30m². De aanvraag beantwoordt hiermee aan de geldende stedenbouwkundige verordeningen inzake afkoppeling van het hemelwater. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

b) Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt geen deel uit van een goedgekeurde niet vervallen verkaveling.

Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een agrarisch gebied. Artikel 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht.

(...)

De voorliggende aanvraag gebeurt in functie van een volwaardig melk- en zoogkoeienbedrijf en is verenigbaar met de planologische bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied.

c) De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening van de plaats. De noodzaak van de oprichting van de nieuwe loods ten behoeve van het stallen van de landbouwmachines en tractoren voor het bedrijf is aanvaardbaar.

Op deze manier wordt de levensduur van de machines verlengd, is de bedrijvigheid op zich beter te organiseren en wordt de orde op het bedrijf gegarandeerd, beter dan het verspreid buiten stallen van de machines.

Het geheel van het bedrijf is gelegen op het einde van de Bekeveldstraat langs beide kanten van de weg. In functie van de onmogelijkheid om een bedrijf op te splitsen wordt doorgaans opgelegd dat de bedrijvigheid zich moet bevinden langs één zijde van de straat. In voorliggend geval kan met deze inplanting wel akkoord gegaan worden omdat het ten goede komt aan het open landschap en het gaat om een doodlopend straatje. Bovendien is er door het vergund geachte gebouw nu reeds een gevestigde activiteit aan 2 zijden van de weg en kan worden vermeld dat bij de milieuvergunning van 2007 de percelen gelegen aan de overkant van de weg mee opgenomen zijn als één milieutechnische eenheid. Een eerdere aanvraag tot inplanting van de loods langs dezelfde zijde van de weg werd ingetrokken door de aanvrager omdat er een ongunstige beoordeling is gemaakt omtrent de indringing in het landschap en de noodzaak aan een grote oppervlakte van bijkomende verharding om deze loods te bereiken. Door de inplanting aan de overzijde van de doodlopende straat worden de oppervlakte aan verharding en de indringing in het open landschap beperkt.

Het agentschap Duurzame Landbouwontwikkeling Vlaams-Brabant heeft een gunstig advies gegeven omtrent de oprichting van de nieuwe loods en stelt wel dat het landbouwbedrijf één geheel dient te blijven. Daarom heeft zij de voorwaarde opgelegd dat de nieuw aangevraagde machineloods tezamen met de te regulariseren loods en de sleufsilo's onlosmakelijk verbonden moet blijven met de bedrijvigheid op Bekeveldstraat 4. Vervreemding los van deze bedrijfszetel of opsplitsing van de bedrijvigheid wordt niet aanvaard.

d) Het ontwerp wijzigt het openbaar domein niet. Evenmin wordt er een inlijving beoogd van een deel van de weg. Het statuut van openbare weg blijft behouden. Het betreft een doodlopende straat met aansluitend beperkt een onverharde weg en vervolgens een in onbruik geraakte voetweg. De Bekeveldstraat is een aftakking van de Langestraat en heeft een beperkte lengte van ± 260 m. Langsheen deze korte straat is er langs oostelijke zijde nog één woning aanwezig, gelegen vóór het landbouwbedrijf. De nieuwe loods wordt opgericht op minimum 10m van de weg, wat voldoende is om circulatie voor de loods mogelijk te maken. De ligging van de bedrijvigheid langs twee zijden van de weg geeft in deze situatie geen gevaar voor de verkeersveiligheid. De Bekeveldstraat blijft wat betreft inrichting en gebruik ongewijzigd.

e) De inplanting van de nieuwe loods zorgt voor een zekere uitvlakking en effening van het terrein. Rechts wordt een gedeelte afgegraven, links wordt een gedeelte opgehoogd en achteraan is er een beperkte ophoging voorzien. De reliëfwijzigingen blijven echter beperkt tot 1.00m hoogte en maximum 5 meter rond de loods. Deze nivellering wordt uitgevoerd voor de goede werking van het bedrijf en blijft beperkt tot de noodzakelijke oppervlakte.

f) De sleufsilo's en de kleinere loods/berging staan rechts van de nog nieuw te bouwen loods tot op korte afstand van de zijdelingse perceelsgrens. De loods is een oude constructie die op zich vergund geacht is en gedeeltelijk werd hersteld als herstel van het gebouw na een hevige storm. De muren werden niet opgetrokken, het vloerniveau werd beperkt verlaagd. Dit heeft geen impact op de verschijningsvorm van de loods. De wanden van de silo's zijn 1.80m hoog en komen op 1.70m tot 2.30m van de zijdelingse perceelsgrens, zijnde een afstand tot de perceelsgrens nagenoeg gelijk aan de hoogte van de wanden. Op het aanpalend perceel bevindt zich de diepe en brede tuin van de woning van de beroepsindieners. De woning staat op ongeveer 38m van zijn linker perceelsgrens. De hinder die de bewoners van deze zonevreemde woning kunnen ondervinden blijft binnen de te verwachten hinder in het agrarisch gebied. Binnen deze gebieden staat de functie landbouw voorop en is een zonevreemde woning ondergeschikt. De sleufsilo's zijn

niet buiten proportie, noch in oppervlakte, noch in hoogte en vallen binnen de normale exploitatie van het landbouwbedrijf. De nieuwe loods komt op ±27m van deze rechter perceelsgrens en wordt gebruikt voor het stallen van de landbouwvoertuigen. Hiervan valt geen bijkomende hinder te verwachten.

g) In toepassing op art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen geen opmerkingen gemaakt worden inzake, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Evenmin zijn er cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. Inzake de visueel-vormelijke elementen, de schaal van het project, de bouwdichtheid en het ruimtegebruik past het ontwerp voldoende binnen zijn directe omgeving en sluit het aan bij het bestaande landbouwbedrijf. De nieuwe loods brengt op zich geen bijkomende transportbewegingen met zich mee waardoor de impact op de mobiliteit in de omgeving nagenoeg gelijk blijft.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- het project tot oprichting van een nieuwe loods met verharding en de regularisatie van de sleufsilo's en een kleinere loods is in functie van een volwaardig melk- en zoogkoeienbedrijf waardoor de aanvraag verenigbaar is met het planologische bestemmingsvoorschrift van het agrarisch gebied;*
- het agentschap Duurzame Landbouwontwikkeling heeft een gunstig advies uitgebracht onder de voorwaarde dat de volledige bedrijfszetel met al haar gebouwen één geheel dient te blijven;*
- door de inplanting aan de overzijde van de weg blijft de indringing in het open landschap beperkt;*
- aan de Bekeveldstraat wordt geen enkele wijziging voorzien; het betreft een kleine doodlopende straat met één woning voor het landbouwbedrijf waardoor de veiligheid blijft gewaarborgd;*
- de mogelijke hinder vanuit de naastgelegen tuin bij de zonevreemde woning valt binnen de normaal te verwachten hinder die aanvaardbaar blijft gelet op de ligging binnen het agrarisch gebied waar de functie van landbouw voorop staat.*

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.18, §1,1°, b en 4.7.18, §2 VCRO en artikel 4.7.21 VCRO. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“ ...

Zoals hoger uitgebreid toegelicht diende de heer Deleener reeds in 2013 een regularisatie-aanvraag in betreffende de loods, de bodemverharding en de sleufsilos en dit meer bepaald in datum van 13 mei 2013.

Volgens artikel 4.7.18§1, 1° b) VCRO neemt het College van Burgemeester en Schepenen over de vergunningsaanvraag een beslissing binnen een vervaltermijn van 105 dagen.

Immers is de gemeente Gooik geen ontvoogde gemeente.

Voormelde vervaltermijn gaat in de dag na deze waarop het resultaat van het ontvankelijkheids-en volledigheidsonderzoek aan de aanvrager wordt verstuurd.

Dit resultaat dateert van 14 mei 2013 en werd aan dhr DELEENER aangetekend verzonden in datum van 17 mei 2013.

Bijgevolg begint de vervaltermijn te lopen op 18 mei 2013 en liep de vervaltermijn teneinde in datum van 30 augustus 2013.

Het CBS van Gooik liet echter na om binnen deze vervaltermijn een beslissing te nemen.

In dat geval is artikel 4.7.18§2 VCRO van toepassing en wordt aldus de aanvraag geacht afgewezen te zijn.

Tegen deze weigeringsbeslissing werd door de aanvrager nooit beroep aangetekend hoewel artikel 4.7.21 VCRO hierin uitdrukkelijk voorziet.

De weigeringsbeslissing dient dan ook als definitief beschouwd te worden bij gebreke aan enig beroep hiertegen.

Door thans in het kader van de behandeling van een nieuwe vergunningsaanvraag de in 2013 afgewezen regularisatie toch nog te vergunnen worden de artikelen 4.7.18§1,1°b) , 4.7.18§2 en 4.7.21 VCRO geschonden.

De Deputatie had in haar besluitvorming terdege rekening dienen te houden met het feit dat het CBS van Gooik door in 2013 de vervaltermijn niet in acht te nemen, aldus niet alleen onvermijdelijk een weigeringsbeslissing tot stand heeft gebracht , doch bovendien door deze vervaltermijn te laten voorbij gaan haar beslissingsbevoegdheid heeft verbeurd voor wat betreft het voorwerp van de oorspronkelijke vergunningsaanvraag, zeker nu er ook door de aanvrager geen beroep is ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing.

De actuele aanvraag herneemt gedeeltelijk de oorspronkelijke aanvraag waar het gaat om de elementen waarvoor ook in 2013 de regularisatie werd gevraagd.

Ingevolge het feit dat voor deze elementen in 2015 de vervaltermijn van 105 dagen reeds was verlopen op 30 augustus 2013 kon het CBS onmogelijk op 30 augustus 2015 nog een regularisatievergunning afleveren.

Met andere woorden diende het CBS van Gooik in haar besluitvorming voor wat betreft de aanvraag van 2015 vast te stellen dat zij ingevolge het verlopen van de vervaltermijn voor wat de te regulariseren elementen betreft niet langer bij machte was om op een rechtsgeldige wijze hierin een beslissing te nemen.

Dit geldt trouwens ipso facto voor de Deputatie zelf, nu de aanvrager niet binnen de gestelde termijn beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing.

De Deputatie heeft duidelijk geen rekening gehouden met de daaromtrent ontwikkelde argumentatie zoals verwoord in het beroepschrift van verzoeker.

Bovendien blijkt nergens uit dat vóór het aflopen van de vervaltermijn in kwestie , dhr. Deleener zijn aanvraag zou ingetrokken hebben.

Ook na de ingebrekestelling van 6 december 2013 gericht zowel aan het CBS als aan dhr Deleener zelf werd hieromtrent met geen woord gerept.

Integendeel bleven deze aangetekende brieven onbeantwoord, hetgeen in hoofde van een openbaar bestuur totaal onaanvaardbaar is.

Door het niet beantwoorden van dit schrijven moet men er vanuit gaan dat het CBS van Gooik met de inhoud ervan akkoord is gegaan.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Vooreerst verhindert het feit dat een aanvraag werd geweigerd, een aanvrager niet om na die weigering een nieuwe, aangepaste aanvraag in te dienen, ook al is de nieuwe aanvraag slechts licht gewijzigd t.o.v. de eerste aanvraag.

Meer nog, de decreetgever heeft er op geen enkel moment voor geopteerd om het indienen van een nieuwe aanvraag na een negatieve of bezwarende administratieve beslissing, zelfs

wanneer daartegen een beroep mogelijk is, uit te sluiten. Besluiten van het actief bestuur bezitten immers niet de kracht van gewijsde die de rechtsprekende handeling kenmerkt. Aldus wordt aangenomen dat met het oog op het verkrijgen van een stedenbouwkundige of een verkavelingsvergunning, bv. na een weigering, een nieuwe aanvraag met hetzelfde object kan worden ingediend. (R. VEKEMAN, Ruimtelijke ordening en stedenbouw, planologie, verordeningen en vergunningen, Mechelen, Kluwer, 2004, 289).

Daarbij komt dat ingevolge het devolutieve karakter van het administratief beroep, de deputatie de gehele zaak naar zich toetrekt, er zich zelf een oordeel over vormt, en hiermee de bevoegdheid ontnemt aan de gemeente. De devolutieve werking van het administratief beroep brengt immers met zich mee dat de beroepsinstantie zowel de legaliteit als de opportuniteit van de zaak verplicht opnieuw onderzoekt, zonder daarbij gebonden te zijn door de motivering die is vevat in het beroepen besluit (R.v.St., nr. 217.842 van 9 februari 2012). Zij is daarbij m.a.w. niet verplicht de beoordeling van de gemeente te volgen. (R.v.St., nr. 213.395 van 23 mei 2011) Door de devolutieve werking van het beroep verwerft de deputatie nl. de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gemeentelijke overheid. (GwH 16 juni 2011, nr. 109/2011)

De kritiek die verzoekende partij in dit eerste middel uiteenzet kan geenszins worden bijgetreden.

Het eerste middel is manifest ongegrond.
...

3.

De tussenkommende partij voegt nog toe:

“ ...

Wat de relevantie is van de bekommernis door verzoeker dat in 2013 een eerdere stedenbouwkundige aanvraag geen doorgang heeft gevonden, is niet te achterhalen en zeker niet om hieruit een middel te putten.

Immers, of de vergunningsaanvraag zoals ingediend op 13 mei 2013 nu ingetrokken is, stilzwijgend werd afgewezen of er geen beroep werd ingediend is van geen enkele tel!

Feit is dat de vergunningsaanvraag uit 2013 NOOIT in het rechtsverkeer heeft bestaan, minstens is de aanvraag verdwenen. Bijkomend had deze aanvraag een ander voorwerp als doel.

Bijgevolg is de relevantie en de waarachtigheid van deze uiteenzetting door verzoeker niet te vinden, niet te smaken en betreft dit überhaupt een inhoudsloos middel, minstens bevat dit overvloedige motieven.

Verzoeker heeft met dit middel dan ook geen enkel belang nu in voorliggend dossier het gaat over een beroepsprocedure tegen het besluit van CBS Gooik **dd. 31 augustus 2015, meer dan 2 jaar na datum van de vergunningsaanvraag uit 2013 welke verdwenen is uit het rechtsverkeer.**

...”

4.

De tussenkommende partij herneemt haar betoog in haar laatste schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een aanvraag van de tussenkomende partij *anno* 2013. Deze aanvraag had een gelijkaardig voorwerp als de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing met dien verstande dat de inplantingsplaats van de beoogde loods verschillend was. De aanvraag van 2003 werd stilzwijgend geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik.

De verzoekende partij besluit dat de weigering van het aangevraagde derhalve definitief is aangezien de tussenkomende partij geen administratief beroep heeft aangetekend tegen vermelde stilzwijgende weigeringsbeslissing. Door alsnog een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen en te verkrijgen meent de verzoekende partij dat artikel 4.7.18, §1, 1°, b en §2 VCRO werd geschonden, evenals artikel 4.7.21 VCRO.

2.

De verzoekende partij geeft aan de stilzwijgende weigeringsbeslissing van 2013 evenwel een draagwijdte en gelding die ze niet heeft. Het staat een aanvrager immers steeds vrij om, ongeacht de historiek van een dossier, een nieuwe, gelijkaardige of zelfs identieke aanvraag of aanvragen in te dienen. Elke aanvraag wordt aan een nieuw onderzoek onderworpen en op de eigen merites beoordeeld.

Anders dan de verzoekende partij, zij het ten onrechte lijkt te veronderstellen, heeft het feit dat de tussenkomende partij geen administratief beroep heeft aangetekend tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van 2013 allerminst tot gevolg dat de kous hiermee helemaal en definitief af is en dat geen enkele aanvraag, zelfs met een quasi gelijkaardig voorwerp, tot een voor de tussenkomende partij gunstig resultaat zou kunnen leiden. Dit laatste geldt in het bijzonder nu vastgesteld moet worden dat de aanvraag van 2013 kennelijk stilzwijgend werd afgewezen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van “*de motiveringsplicht zoals uitdrukkelijk opgelegd door de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*”. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“ ...

- *Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing wat de elementen opgenomen in het beroepschrift ten aanzien van de Deputatie, deze zich beperkt tot de vaststelling dat aan de vormvereisten is voldaan en voor het overige een opsomming maakt van de in het beroepschrift opgesomde bezwaren en voor het overige klakkeloos het advies van de Provinciaal Stedenbouwkundig ambtenaar overneemt.*

In voormeld advies wordt slechts op een zeer rudimentaire wijze slechts enkele van deze bezwaren op een eerder onrechtstreekse wijze besproken, hetgeen uiteraard niet volstaat om te voldoen aan de motiveringsplicht;

Nochtans kan van de Deputatie verwacht worden dat zij alle argumenten bespreekt of beantwoordt alvorens tot haar besluitvorming te komen.

Bijgevolg is niet voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Immers kan van de overheid verwacht worden dat zij in haar beslissing de motieven aangeeft op grond waarvan zij van oordeel is dat de beroepsgrievens niet gegrond zijn.

- *Ook de materiële motiveringsplicht wordt hier met voeten getreden.*

Verzoeker stelt vast dat de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd niet naar behoren bewezen zijn zodat ook aan de materiële motiveringsplicht niet voldaan is.

Volgens de Raad van State(Arrest nr. 229.301 dd. 25 november 2014) houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

- *Al meteen onder punt 5.4. “historiek” wordt enerzijds terecht gesteld dat op 14 mei 2013 er een vergelijkbare aanvraag werd ingediend, met een andere inplanting van de nieuw te bouwen loods , aanvraag waarin door het CBS nooit een beslissing werd genomen.*

Doch anderzijds stelt men geheel onterecht dat de aanvrager dit dossier destijds heeft ingetrokken.

Integendeel heeft het CBS nagelaten om binnen de vervalt termijn van 105 dagen een beslissing te nemen , zodat er in casu sprake is van een afwijzing van de aanvraag waartegen de aanvrager beroep kon instellen.

Van enige intrekking van het dossier vóór het verstrijken van de vervalt termijn en het definitief worden van de afwijzing ligt geen enkel bewijskrachtig element voor.

Een en ander wordt klakkeloos overgenomen uit de beslissing van het CBS over de nieuwe aan- vraag in 2015.

- *Onder de rubriek “Beoordeling” wordt onder punt c) gesteld:*

-“Het geheel van het bedrijf is gelegen op het einde van de Bekeveldstraat langs beide kanten van de weg. In functie van de onmogelijkheid om een bedrijf op te splitsen wordt doorgaans opgelegd dat de bedrijvigheid zich moet bevinden langs één zijde van de straat. In voorliggend geval kan met deze inplanting wel akkoord gegaan worden omdat het ten goede komt aan het open landschap en het gaat om een doodlopend straatje. Bovendien is er door het vergund geacht gebouw nu reeds een gevestigde activiteit aan 2 zijden van de weg (...)

Uit niets blijkt dat een en ander ten goede komt aan het open landschap. Verzoeker heeft er het raden toe waar men zich daartoe op baseert.

Bovendien gaat het niet om een “doodlopend” straatje dat zou stoppen aan de boerderij van de aanvrager. Wel integendeel blijkt uit het kadastraal plan dat deze straat nog een eindje verder doorloopt, zoals hoger reeds aangegeven en vervolgens uitmondt in twee

officiële voetwegen, dewelke wederrechtelijk door de aanvrager afgesloten en ingepalmd worden.

Plotseling heeft men het over “een vergund geacht gebouw” aan de overkant van de straat.

Uit niets blijkt dat het hier om een vergund geacht gebouw gaat en nergens wordt aangegeven waarom dit gebouw als vergund geacht zou dienen beschouwd te worden.

Het is verzoeker een raadsel waar men zich daartoe op baseert, nu de aanvrager door een regularisatie voor dit gebouw aan te vragen, zelf toegeeft dat het om een niet vergund gebouw gaat.

Met andere woorden baseert men zich voor de goedkeuring op de aanwezigheid van een illegaal gebouw aan de overzijde van de straat.

Dergelijke motivering voldoet uiteraard niet.

–“Een eerdere aanvraag tot inplanting van de loods langs dezelfde zijde van de weg werd ingetrokken door de aanvrager omdat er een ongunstige beoordeling is gemaakt omtrent de indringing in het landschap en de noodzaak aan een grote oppervlakte van de bijkomende verharding om deze loods te bereiken. Door de inplanting aan de overzijde van de doodlopende straat worden de oppervlakte aan verharding en de indringing in het open landschap beperkt.”

Zoals hoger reeds gesteld blijkt een intrekking van de eerdere aanvraag nergens uit.

Bovendien is het voor verzoeker een raden welke instantie zogezegd een ongunstige beoordeling zou gemaakt hebben betreffende de indringing in het landschap.

Uit het destijds afgeleverde advies van Duurzame landbouwontwikkeling Vlaams-Brabant dd. 14 juni 2013 blijkt dit alvast niet.

- *Onder f) wordt dan weer gesteld:*

“....Op het aanpalend perceel bevindt zich de diepe en brede tuin van de woning van de beroepsindieners. De woning staat op ongeveer 38 m van zijn linkerperceelgrens. De hinder die de bewoners van deze zonevreemde woning kunnen ondervinden blijft binnen de te verwachten hinder in het agrarisch gebied...”

Deze overweging is volledig in strijd met de werkelijkheid.

Uit de bevindingen van landmeter BRANCKAERT zoals die blijken uit een verslag door hem opgesteld in datum van 13 maart 2014 meer bepaald pagina 8 volgt dat de sleufsilos zich bevinden op 25 meter van de woning (en dus niet 38 meter!) en op nauwelijks 1 tot 1,30 meter van de perceelsgrens (en dus niet 1,70 m tot 2,30 m !).

Uit de bij dit verslag gevoegde foto's blijkt overduidelijk de ernst van de hinder als tevens het feit dat de aanvrager wel degelijk de openbare weg als onderdeel van zijn erf is gaan beschouwen.

De motieven in het besluit van de Deputatie worden duidelijk ondersteund door feitelijke gegevens die niet beantwoorden aan de echte realiteit.

De materiële motiveringsplicht werd bijgevolg eveneens niet naar behoren ondersteund.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verwerende partij wijst er vooreerst op dat het tegelijk inroepen van de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Immers zou een gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekende partij onmogelijk maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd geldt ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden. Voorliggende motivering heeft duidelijk haar doel bereikt en voldoet bijgevolg aan de formele motiveringsplicht. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het verzoekschrift, waaruit kan worden afgeleid dat in wezen ook een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen (R.v.St., nr. 99.651 van 11 oktober 2001)

In casu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, waardoor het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen.

Dit geldt des te meer nu uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten; dat het middel alleszins niet gegrond is. (R.v.St., nr. 99.651 van 11 oktober 2001)

Daarenboven wijst verwerende partij er op dat wanneer zij op basis van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO uitspraak doet over een bij haar ingesteld beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, zij optreedt als orgaan van actief bestuur en niet als administratief rechtscollege. Bij de behandeling van het beroep onderzoekt de verwerende partij de aanvraag in haar volledigheid. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden. Het is dus niet nodig dat de overheid alle bezwaren die tegen haar beslissing kunnen worden aangevoerd, formeel weerlegt.

Het volstaat dat zij in de beslissing duidelijk aangeeft door welke, met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende, redenen zij is verantwoord, derwijze dat het de aanvrager of belanghebbende derde mogelijk is om met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen en dat uw Raad de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, dat hij met andere woorden kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar bestreden besluit is kunnen komen. Het volstaat m.a.w. dat de motivering op zichzelf bekeken als afdoende voorkomt.

...

Van een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook geen sprake.

Wat betreft de kritiek van verzoeker m.b.t. de intrekking van het dossier, moet worden opgemerkt dat de deputatie hiervan melding maakt in de omschrijving van de historiek van het dossier, doch dat dit gegeven op geen enkele manier enige rol heeft gespeeld bij de beoordeling van de aanvraag. Het betreft dan ook een loutere vaststelling en geenszins een motief van de bestreden beslissing.

Mocht er in de historiek al onterecht gesteld worden dat de aanvrager het dossier heeft ingetrokken, quod non, dan valt niet in te zien hoe dit zou kunnen leiden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek van verzoeker m.b.t. het doodlopend karakter van de Bekeveldstraat, merkt verweerder op dat verzoeker zich in deze beperkt tot een loutere bewering die echter geenszins wordt gestaafd door enigerlei argumenten. Een loutere bewering die niet op enige wijze onderbouwd wordt, kan geenszins leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit terwijl de Bekeveldstraat wel degelijk een doodlopende straat is, die nadien inderdaad overgaat in een voetweg. Gemotoriseerd vervoer kan via de Bekeveldstraat niet aansluiten op enige andere straat waardoor de Bekeveldstraat zelf te beschouwen is als een doodlopende straat. Dat er zich in het verlengde van de Bekeveldstraat een voetweg situeert, doet aan deze vaststelling niets af.

Ook wat betreft de kritiek van verzoeker m.b.t. het vergund geacht karakter, merkt verweerder op dat deze kritiek beperkt is tot een loutere bewering die echter geenszins wordt gestaafd door enigerlei argumenten en bijgevolg geenszins kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit terwijl onbetwistbaar vast staat dat de loods een oude constructie is die als vergund geacht kan beschouwd worden en gedeeltelijk werd hermetst als herstel van het gebouw na een hevige storm. Dat het hermetste deel te regulariseren is, neemt niet weg dat het oorspronkelijke deel van de loods als vergund geacht wordt.

Voor het overige zijn de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven pertinent en draagkrachtig. De bestreden beslissing gaat uit van feiten eigen aan voorliggende vergunningsaanvraag. Nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de vergunde werken planologisch toelaatbaar zijn en bovendien verenigbaar zijn met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, is de motivering eveneens draagkrachtig.

De Raad vermag zijn beoordeling van de eisen van de goede plaatselijke ordening niet in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., Del Turco, nr. 209.315 van 30 november 2010; Raad voor vergunningsbetwistingen, arrest nr. A/2011/0076 van 24 mei 2011; arrest nr. A/2011/0081 van 31 mei 2011; nr. A/2011/0021 van 15 maart 2011)

De redenen waarop de beslissing is gesteund, zijn immers duidelijk, concreet, nauwkeurig, pertinent (ter zake doend), waarachtig en bewezen door stukken uit het administratief dossier. De beslissing is niet gemotiveerd door een loutere stijlformule, ze is inhoudelijk onderbouwd door deugdelijke motieven. De juridische en feitelijke motieven dragen de beslissing in alle redelijkheid.

Ook de materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

...

3.

De tussenkomende partij voegt nog toe:

“ ...

a)

Vooreerst mag duidelijk worden gesteld dat verzoeker dé beroepsindiener is/was bij de deputatie.

Verzoeker is behoorlijk in kennis gesteld van het gelijkkluidend PSA verslag en werd behoorlijk opgeroepen tot de hoorzitting

*Echter, verzoeker is niet verschenen op de hoorzitting **noch** werd enige repliek gegeven op het PSA verslag door verzoeker.*

Uit deze manifeste afwezigheid van enig teken van leven door verzoeker (als dé beroepsindiener) tot 2 x maal toe (geen repliek op PSA verslag en geen aanwezigheid op hoorzitting) mocht de deputatie zich afdoende beroepen op de tegensprekelijke vermeldingen van de bouwheer (tussenkomende partij) op de hoorzitting, op het PSA verslag en op alle andere dienstige feiten en stukken die voorliggen.

Thans een middel gaan putten uit een eigen nalatigheid door verzoeker om noch te repliceren op het PSA verslag noch aanwezig te zijn op de speciaal door hem aangevraagde hoorzitting getuigt van weinig ernst.

Verzoeker heeft geen belang bij dit middel

De hoorplicht impliceert dat de betrokkene inzage heeft gehad of redelijkerwijze heeft kunnen nemen in de dienstige stukken of beschikt over de nodige gegevens en stukken die door de bevoegde overheid bij de beoordeling van de aanvraag zullen worden betrokken (Annelies Maes, Raad voor Vergunningsbetwistingen, editie 2015,209).

Verder is het van belang dat conform Uw vaste rechtspraak het een duidelijkheid betreft dat een vergunningsverlenende overheid niet op elke grief in detail dient te antwoorden. (RvVb/A/2014/56 van 21 januari 2014; RvVb/A/2011/208 van 20 december 2011)

Op alles wordt door deputatie geantwoord. Betreffende de vermeende lawaai en geurhinder kan worden opgemerkt dat dit milieutechnische en geen stedenbouwkundige aspecten betreffen waarbij de deputatie oordeelt dat gezien de ligging van de woning op 38 meter er geen hinder zal zijn.

Tevens heeft de deputatie tijdens de hoorzitting van de bouwheer vernomen dat milieutechnisch de sleufsilos en dergelijke in orde zijn zowel naar geur als lawaai. Bij de procedure Vrederechter (zie stuk 1) werd kopie van de milieuvergunning gevoegd.

Thans voegt tussenkomende partij deze milieuvergunning als stuk 2 waarbij de sleufsilos werden vergund en waartegen verzoekers NOOIT enige PROCEDURE hebben tegen gevoerd, dit terwijl verzoekers op 19/03/2003 het onroerend goed aan de Bekeveldstraat 3

te Gooik hebben gekocht aan (cfr stuk 8 van verzoeker zoals gebruikt in procedure Vrederechter).

Blijkens een attest van woonst betrekken verzoekers hun eigendom sinds 22/10/2004 (zie eveneens stukken verzoeker gebruikt in procedure bij Vrederechter).

Verzoekers hebben dan ook geen enkel belang bij dit onderdeel van het tweede middel.

b)

De uiteenzetting van het 'doodlopend straatje' door verzoekers raakt kant noch wal. De Bekeveldstraat loopt wel degelijk dood (zie bestreden besluit lengte 260 meter).

De deputatie merkt dit dan ook terecht op.

Na de Bekeveldstraat zijn er 2 voetwegen welke elk een eigen benaming hebben, meerbepaald voetweg nr 54 en buurtweg nr 56 (zie stuk 1 vonnis Vrederechter).

Deze voetwegen dragen NIET de naam Bekeveldstraat en zijn niet toegankelijk voor gemotoriseerd verkeer gezien ze een beperkte breedte hebben. dus het is correct dat de Bekeveldstraat doodloopt.

www.geopunt.be

(...)

Ook uit onderstaande geopunkkaart blijkt het einde van de straat Bekeveld.

(...)

c)

Bij de stedenbouwkundige vergunning van verzoekers voor hun opvangbekken regenwater bij hun woning dd. 2007 staat te lezen (cfr stuk 10 verzoeker in procedure Vrederechter):

(...)

Bijgevolg werd in 2007 bij de verzoekers hun eigen bouwaanvraag duidelijk gesteld dat de ordening van het gebied vastligt en dat op het links aanpalend perceel (dat van tussenkomende partij) zich een constructie bevindt tot tegen de perceelsgrens.

Verzoekers hebben dan ook geen enkel persoonlijk en actueel belang bij het onderdeel van het tweede middel over hun item over een vergund geacht gebouw, nu in de aan hen verleende bouwvergunning uit 2007 de bedoelde constructie tot tegen de perceelsgrens werd vermeld.

d)

Nopens het verslag Branckaert van 13 maart 2014 dat verzoeker ééNZijdig heeft laten opstellen kan volgende worden gesteld.

Het is opmerkelijk hoe een landmeter een verslag opmaakt zonder ook maar 1 opmeting te gaan doen.

Verder is het hoogst opmerkelijk hoe een persoon die beweert deskundige te zijn zonder de minste vaststelling poneert dat hij hinder vaststelt qua ongedierte, stof, lawaai, enz.... laat dit nu net milieutechnische zaken zijn waar een landmeter geen enkele kaas van gegeten heeft laat staan kennis van heeft.

Wat bijgevolg de relevantie is van het zogenaamde deskundigenverslag is een raadsel.

Dergelijk verslag is hoegenaamd niet tegenstelbaar en is enkel gestoeld op subjectieve door eisers ingelepelde argumenten. De Vrederechter heeft de opgeworpen hinder eveneens niet aanvaard in zijn vonnis van 17 mei 2016 (stuk 1).

Er werd geen beroep ingediend door verzoekers tegen dit vonnis, zodoende dat dit vonnis kracht van gewijsde heeft.

Verder is het opzienbarend en onheilspellend te moeten lezen in het verzoekschrift door verzoekers (p13) als zou de woning op amper 28 meter van de gebouwen en sleufsilos liggen.

Dit is werkelijk larie en apekool en op niets gebaseerd.

Een tegenbewijs aan de 38 meter door de deputatie correct gesteld wordt niet geleverd door verzoeker.

Voor zoveel als nodig en om de onwaarheden van verzoekers aan te tonen legt tussenkomende partij aan uw Raad volgende luchtfoto met aanduiding van de door verzoekers zagezegde 28 meter. Uw Raad zal vaststellen dat 28 meter in de tuin eindigt en bijgevolg helemaal niet aan de woning komt!!

www.geopunt.be

(...)

De deputatie heeft een correcte feitenvinding gedaan en het besluit is helemaal niet aangetast door een materiële motiveringsschending.

Verzoekers bewijzen helemaal het tegendeel niet! Erger nog, mochten verzoekers gewild hebben dan hadden ze hierop gerepliceerd en waren ze op de hoorzitting aanwezig geweest als beroepsindiener teneinde hun 'gedacht' te zeggen.

Het tweede middel is ongegrond.

...

4.

De tussenkomende partij herneemt haar betoog in haar laatste schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.1.

In haar tweede middel werpt de verzoekende partij op dat de bestreden beslissing door verschillende gebreken is aangetast.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar klakkeloos overneemt en de in het beroepschrift opgesomde bezwaren slechts summier behandelt.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar "het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 18 januari 2016", waarmee wordt aangegeven dat zij kennis heeft genomen van het verslag.

Vervolgens blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing volledig overeenstemmen met de beoordelingen in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Niets belet de verwerende partij om de beoordeling van de aanvraag in het verslag van de provinciale

stedenbouwkundige ambtenaar te volgen en het zich eigen te maken. Er bestaat in dit verband geen vereiste dat de deputatie moet motiveren waarom zij het verslag volgt. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat de beoordeling onjuist, dan wel kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

1.2.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, door het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in de bestreden beslissing woordelijk over te nemen, te weinig rekening heeft gehouden met de bezwaren die werden aangereikt in het beroepschrift.

De motiveringsplicht vereist niet dat het vergunningverlenend bestuursorgaan punt per punt dient te antwoorden op alle argumenten van de verzoekende partij. Het volstaat dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom de argumenten niet werden aanvaard. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is geweest.

Het gegeven dat de verwerende partij (sommige van) de door de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag aangereikte motieven uitdrukkelijk tot de hare neemt, leidt bovendien niet noodzakelijk tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

2.

In een tweede onderdeel van het tweede middel herneemt de verzoekende partij haar kritiek zoals vervat in het eerste middel. De Raad verwijst hiertoe naar de beoordeling van het eerste middel

3.1.

Uit een derde onderdeel van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij zich niet akkoord kan verklaren met de overweging van de verwerende partij waarin zij stelt dat de inplanting (van de loods) ten goede komt aan het landschap.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening mag de Raad in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole zijn beoordeling niet in de plaats stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan dat terzake beschikt over een discretionaire bevoegdheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend met name of zij rechtmatig en niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is kunnen komen op grond van een eigen en zorgvuldig uitgevoerd onderzoek in feite en in recht.

De Raad beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid waarbij hij enkel tot de vernietiging zal besluiten indien er sprake is van een kennelijke onredelijkheid. Een kennelijke onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad dient vast te stellen dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

3.2.

De verzoekende partij laat evenwel na overtuigende argumenten aan te voeren waaruit zou blijken dat de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden en de gevolgen van de aanvraag voor de impact op het omliggende landschap kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Waar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat sprake is van een doodlopend straatje, kan de verzoekende partij niet zonder meer gevolgd worden wanneer zij stelt dat dit niet het geval is. Uit het vonnis van de Vrederechter van 17 mei 2016 dat door de tussenkomen partij wordt bijgevoegd blijkt dat zij de voetwegen nummer 54 en nummer

56 opnieuw diende open te stellen. Uiteraard kunnen deze voetwegen niet gelijkgesteld worden aan een straat die opengesteld is voor het gemotoriseerd verkeer, zodat aan de verwerende partij niet kan worden verweten te spreken over een doodlopende straat.

In zoverre de verzoekende partij het “vergund geacht” karakter van het gebouw dat aan haar perceel grenst betwist, voert zij hiervoor geen tegenbewijs aan. In het aanvraagdossier wordt gesproken over het “*regulariseren verbouwing loods*”. In het aanvraagdossier (pagina 7) staat vermeld dat de loods enkele jaren geleden door slechte weersomstandigheden gedeeltelijk was ingestort en dat de aanvrager deze loods zelf heeft gerenoveerd, dit betrof nieuwe golfplaten als dakbedekking en de muren die deels opnieuw opgetrokken werden met rode baksteen. De tussenkommende partij verwijst in haar schriftelijke uiteenzetting ook naar het vergunningsdossier van de verzoekende partij zelf waarin melding wordt gemaakt van de betreffende loods/stal. Zonder meer stellen dat het een illegale constructie betreft gaat derhalve niet op.

4.

De verzoekende partij stelt verder dat in de bestreden beslissing wordt gesproken over een ongunstige beoordeling van een eerdere aanvraag, maar dat niet duidelijk is over welke ongunstige beoordeling het gaat. Deze passage in de bestreden beslissing betreft echter geen determinerend motief. Er dient gekeken te worden naar de aanvraag zoals die op heden voorligt. Zoals hoger reeds werd aangegeven toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.

5.

De verzoekende partij tracht verder aan te tonen dat de bestreden beslissing een foutieve feitelijke weergave geeft van de sleufsilos. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de wanden 1,80 m hoog zijn en op 1,70 m tot 2,30 m van de zijdelingse perceelsgrens komen. Voorts stelt de verwerende partij dat de afstand tot de perceelsgrens nagenoeg gelijk is aan de hoogte van de wanden en dat daarenboven de woning van de verzoekende partij zich op 38 m van deze perceelsgrens bevindt. De verzoekende partij spreekt dit in haar verzoekschrift tegen en verwijst naar het verslag van landmeter Filip BRANCKAERT dat stelt:

“ ...
Bestaande niet vergunde sleufsilos op:
(...)
25,00 meter van de woning De Pril – Lattenist
...”

Nochtans kan uit deze stelling niet afgeleid worden op welke gegevens de landmeter zich heeft gebaseerd om te besluiten dat de woning zich op 25 m van de perceelsgrens bevindt, te meer daar uit een eenvoudige meting op het kadastraal plan met schaal 1/2500 dat in het deskundigenverslag wordt gevoegd het tegendeel reeds blijkt. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten te zijn uitgegaan van foutieve feitelijke gegevens.

6.

Tot slot stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog dat zij hinder ondervindt van de oprichting van de sleufsilos tot tegen haar perceelsgrens en het feit dat de aanvrager de openbare weg als onderdeel van zijn erf is gaan beschouwen. Ter staving van deze hinder voegt de verzoekende partij echter onduidelijke foto's bij waaruit niet kan afgeleid worden wat zij precies tracht aan te tonen.

Bovendien werd voor deze sleufsilos een milieuvergunning verkregen op 16 april 2007, die kennelijk niet werd aangevochten door de verzoekende partij. In deze vergunning wordt

aangegeven dat vergunning wordt verleend voor “opslagplaats voor groenvoeders 1.500m³”, waaronder wordt verstaan: niet-gemalen bieten, aardappelen en andere knol- en wortelvruchten.

De hinder die door de verzoekende partij wordt aangevoerd vloeit daarenboven voort uit het gebruik van de sleufsilos en niet de sleufsilos zelf. In de milieuvergunning wordt hierover aangegeven: “*de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde verandering mits naleving van de in onderhavig besluit opgelegde milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.*”

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de verwerende partij onredelijk is geweest in haar motivering wanneer zij stelt: “*de sleufsilos zijn niet buiten proportie, noch in oppervlakte, noch in hoogte en vallen binnen de normale exploitatie van het landbouwbedrijf.*”

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn van het eensluidende advies van de gemachtigde ambtenaar, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“...

Artikel 6 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn van het eensluidende advies van de gemachtigde ambtenaar, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 26 april 2002, luidt als volgt:

(...)

In het voorliggend dossier werd nagelaten het advies te vragen van de gemachtigde ambtenaar om reden dat volgens de architect van de aanvrager dit advies niet nodig was zoals blijkt uit de begeleidende nota uit het aanvraagdossier.

Daarbij wordt echter voorbij gegaan aan het feit dat zonder meer aangenomen wordt door de architect dat:

“Er kan gesteld worden dat de uitbreiding van het landbouwbedrijf met de bouw van een loods ontegensprekelijk fysisch geïntegreerd deel zal uitmaken van het bestaande landbouwbedrijf, mede door de dichte inplanting bij de bestaande gebouwen”

In casu kan echter onmogelijk gesproken van een fysisch geïntegreerd deel uitmaken van het bestaande landbouwbedrijf.

Immers situeert de inplanting zich aan de overzijde van de straat en sluit de nieuw op te richten loods geenszins aan bij de bestaande bebouwing gelegen aan het nr. 4 van de Bekeveldstraat, zijnde de eigenlijke boerderij.

De aanwezigheid van een aantal illegale constructies langs de overzijde van de straat kan onmogelijk aangegrepen worden om te kunnen spreken van een fysisch geïntegreerd deel uitmaken van het bestaande landbouwbedrijf, aangezien men het in voormeld artikel heeft over “vergund”

Aan de voorwaarde tot vrijstelling van het advies van de gemachtigde ambtenaar is bijgevolg niet voldaan, zodat voormeld artikel 6 geschonden wordt.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

In het derde middel stelt verzoekende partij dat de aangevoerde regelgeving is geschonden doordat in casu geen advies werd gevraagd aan de gemachtigde ambtenaar. Verzoeker betwist nl. dat de loods een fysisch geïntegreerd geheel uitmaakt van het bestaande landbouwbedrijf.

Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden.

Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, luidt artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000, het volgende:

(...)

Het criterium dat de loods een fysisch geïntegreerd geheel moet uitmaken van het bestaande landbouwbedrijf, werd vnl. ingevoerd om residentialisering van het landbouwgebied tegen te gaan.

Los van de vraag of een loods kan leiden tot residentialisering, kan in casu niet betwist worden dat de loods een fysisch geïntegreerd geheel uitmaakt van het bestaande landbouwbedrijf. De loods wordt opgericht in de onmiddellijke omgeving van de andere bedrijfsgebouwen en vormt hiermee een stedenbouwkundig en functioneel geheel. Dat de loods aan de overzijde van de straat ingeplant is, doet hieraan niets af.

Het derde middel is ongegrond.

...”

3.

De tussenkomende partij voegt nog toe:

“ ...

Doordat verzoekers de mening zijn toegedaan dat er geen sprake is van fysieke integratie.

Dergelijk standpunt raakt eveneens kant noch wal.

Het artikel 4.3.1 §2 eerste lid, 2° VCRO stelt dat een vergunningsverlenend orgaan bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening dient rekening te houden met de in de omgeving bestaande toestand.

Dat de ‘in de omgeving bestaande toestand’ de toestand is die voor de beoordeling relevant is, rekening houdend met de specifieke dossiergegevens.

Los van aanwezige vergunningen van gebouwen of hun toestand is het echter zo dat met de in de omgeving bestaande toestand niet de juridische vergunningstoestand beoogt doch wel de bestaande (de feitelijke toestand wordt bedoeld).

Dus voor zoveel als verzoekers inspelen op niet vergunde gebouwen (wat maar bij losse beweringen blijft op papier en zonder minste bewijs), kan worden verwezen naar verschillende arresten waarbij Uw Raad over dergelijke 'redeneringen' uitspraak heeft gedaan. Ten titel van voorbeeld verwijst tussenkomende partij naar:

- RvVb A/2013/0388, 9 juli 2013:

(...)

Er kan in éénzelfde zin worden verwezen naar de arresten RvVb A/2012/0468, 13 november 2012 en RvVb A/2012/0393, 3 oktober 2012.

Voorheen maakte de Raad van State een identieke redenering waar bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en de beoordeling van de in de omgeving bestaande toestand, diende te worden gekeken naar de bestaande toestand en niet naar de vergunde toestand (RvSt nr 209.505, 6 december 2010).

Uit voormelde volgt dat verwerende partij in haar besluit meer dan terecht rekening heeft gehouden met de huidige bestaande en feitelijke toestand op de percelen aan beide zijden van de weg. Dat alle gebouwen zonder meer een fysisch geïntegreerd deel uitmaken van het bestaande gebouwencomplex aan beide zijden van de weg is een feit. Anders oordelen zou het zonlicht ontkennen zijn.

Het landbouwbedrijf is verder in exploitatie, is vergund en zonder meer bestaand.

Een advies van de gemachtigd ambtenaar (nu gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar) diende derhalve niet te worden gevraagd.

Het derde middel is dan ook ongegrond.

...

4.

De tussenkomende partij herneemt haar betoog in haar laatste schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de op te richten loods geen fysisch geïntegreerd deel uitmaakt van het bestaande landbouwbedrijf en dat ten onrechte geen advies werd gevraagd aan de 'gemachtigde ambtenaar'.

Artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn van het eensluidende advies van de gemachtigde ambtenaar, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002 stelt:

“...

Het advies van het departement is niet vereist voor de volgende handelingen gelegen in agrarisch gebied in de ruime zin, met uitzondering van de ruimtelijk kwetsbare gebieden: 1° de verbouwings- en uitbreidingswerkzaamheden aan de bedrijfsgebouwen van een bestaand, hoofdzakelijk vergund en in exploitatie zijnde land- of tuinbouwbedrijf voorzover

ze geen wijziging van de land- of tuinbouwfunctie van het gebouw met zich meebrengen en voorzover de uitbreiding een fysisch geïntegreerd deel uitmaakt van het bestaande gebouwencomplex, met dien verstande dat deze vrijstellingsgrond niet geldt voor de bedrijfswoning.

In agrarisch gebied in de ruime zin, met uitzondering van landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de ruimtelijk kwetsbare gebieden, mag een eventuele uitbreiding van het bouwvolume maximaal 100 van het oorspronkelijke volume van de bedrijfsgebouwen bedragen. In landschappelijk waardevol agrarisch gebied mag een eventuele uitbreiding van het bouwvolume maximaal 50 % van het oorspronkelijke volume van de bedrijfsgebouwen bedragen;

...

Omtrent de fysische eenheid staat het volgende te lezen in de bestreden beslissing:

“ ...

Het geheel van het bedrijf is gelegen op het einde van de Bekeveldstraat langs beide kanten van de weg. In functie van de onmogelijkheid om een bedrijf op te splitsen wordt doorgaans opgelegd dat de bedrijvigheid zich moet bevinden langs één zijde van de straat. In voorliggend geval kan met deze inplanting wel akkoord gegaan worden omdat het ten goede komt aan het open landschap en het gaat om een doodlopend straatje. Bovendien is er door het vergund geachte gebouw nu reeds een gevestigde activiteit aan 2 zijden van de weg en kan worden vermeld dat bij de milieuvergunning van 2007 de percelen gelegen aan de overkant van de weg mee opgenomen zijn als één milieutechnische eenheid. Een eerdere aanvraag tot inplanting van de loods langs dezelfde zijde van de weg werd ingetrokken door de aanvrager omdat er een ongunstige beoordeling is gemaakt omtrent de indringing in het landschap en de noodzaak aan een grote oppervlakte van bijkomende verharding om deze loods te bereiken. Door de inplanting aan de overzijde van de doodlopende straat worden de oppervlakte aan verharding en de indringing in het open landschap beperkt.

Het agentschap Duurzame Landbouwontwikkeling Vlaams-Brabant heeft een gunstig advies gegeven omtrent de oprichting van de nieuwe loods en stelt wel dat het landbouwbedrijf één geheel dient te blijven. Daarom heeft zij de voorwaarde opgelegd dat de nieuw aangevraagde machineloods tezamen met de te regulariseren loods en de sleufsilo's onlosmakelijk verbonden moet blijven met de bedrijvigheid op Bekeveldstraat 4. Vervreemding los van deze bedrijfszetel of opsplitsing van de bedrijvigheid wordt niet aanvaard.

...”

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij zich aansluit bij het advies van het agentschap Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling en op basis van een eigen onderzoek tot de vaststelling komt dat er sprake is van een fysische eenheid.

De verwerende partij heeft zich, anders dan de verzoekende partij tracht voor te houden, niet zonder meer gebaseerd op hetgeen in het aanvraagdossier door de architect werd vermeld. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, ondanks het ontbrekende advies, niet tot een redelijk gemotiveerde en onderbouwde beslissing is gekomen.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Serge DELEENER is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 5 juni 2018 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Stephanie SAMYN

Filip VAN ACKER